

לגעת במוות ולהתחיל בחיים

אני והחבר'ה Stand By Me

תסריט: ריינולד גדעון וברוס אוונס, לפי הסיפור "הגופה" מתוך קובץ הנובלות "עונות מתחלפות" מאת סטיבן קינג. בימוי: רוב ריינר.
שחקנים: וויל וויטון, ריבר פיניקס, קיפר סאת'רלנד, ריצ'רד דרייפוס.
ארה"ב 1986

7 עמודים

מאת קובי ניב

המספר

לסרט הזה יש מספר נוכח. רואים אותו, בתחילת הסרט ובסיומו, ושומעים אותו, מדי פעם, במהלך הסרט, בווייס-אובר. המספר הוא אחד מארבעה הנערים גיבורי הסרט, ג'ורדי ל'צ'אנס, בבגרותו. בתחילת הסרט אנחנו רואים אותו יושב בטנדר בכביש צדדי, ומביט, כואב ונסער, בעמודו הראשון של עיתון שכותרתו "עורך הדין פריסטופר צ'יימפסר נדקר למוות במסעדה". מותו של האיש הזה, שהיה כנראה, כך אנו מבינים זאת, חברו הטוב בנערותם, מעורר בו זיכרונות, ואנחנו שומעים אותו בווייס-אובר, כמבוגר, נזכר בילדותו בעיירה הקטנה קאסל-רוק. "הייתי כמעט בן 13 כשראיתי לראשונה בן אדם מת", הוא מספר. ואז התמונה עוברת, נחתכת, לנער בחנות ספרים וכתבי-עת, כשקול המספר ממשיך ואומר "זה היה בקיץ 1959". ומן המעבר הזה של הווייס-אובר על פני התמונות המתחלפות מההווה לעבר, אנחנו מבינים שהנער שאנחנו רואים עכשיו הוא המספר כשהיה נער.

כאמור, המספר נראה, אך קולו נשמע בווייס-אובר בלבד רק בתחילת הסרט ובסיומו, שרק בו מתברר לנו שהוא סופר, ושהסרט שראינו הוא סיפור שהוא כותב, הבנוי או מבוסס על זיכרונותיו כנער. אבל, כנאמר, קולו כמספר נשמע מדי פעם לאורך כל הסרט.

השימוש באמצעי זה של מספר מבוגר המתאר מדי פעם בקולו סיפור שארע כשהיה נער, שהוא סיפור הסרט שאנו רואים, נותן ליוצרי הסרט אפשרות, שאכן מנוצלת כאן היטב, לתאר את המתרחש בסרט בעת ובעונה אחת משתי נקודות מבט – זו של הנערים גיבורי הסרט בעת התרחשות הדברים, וזו של המבוגר המביט לאחור באותן התרחשויות עצמן.

הגיבורים

גיבורי הסרט הם ארבעה נערים חברים, היוצאים למסע למציאת גופתו של נער בן גילם שנעלם, אבל שנודע להם, משיחה שאחד מהם שמע במקרה בין אחיו הגדול לחברו, היכן

נמצאת גופתו. המשותף לארבעה, מלבד היותם חברים העושים יחדיו את המסע, שהוא סיפורו של הסרט, הוא שאין להם אבא. זה לא שהם יתומים או שאבותיהם עזבו את הבית או נטשו אותם, אלא שלארבעתם אין אבא שמתפקד ככזה - ששומר, שמדריך, שמעודד, שמנחה, שמנחם, שמכוון. במובן הזה, המעשי ולא הביולוגי, ארבעתם יתומים מאב. לכל אחד מהם יש, כמובן, סיפור אחר עם אביו. אבא של כריס הוא שיכור אלים שמכה אותו. אביו של גורדי ליבו נתון היה, כשאחיו הבכור דני היה חי ובטח עכשיו לאחר שדני נהרג בתאונה, רק לדני, הספורטאי המוצלח, והוא כלל אינו חש או מכיר בקיומו של בנו השני, גורדי. אביו של טדי לוקה כנראה בנפשו ומתעלל בו. וגם אצל נרן לא קיימת דמות אב.

ואולם הארבעה מתחלקים לשני זוגות, שונים באופן מהותי ומשמעותי אלו מאלו - שני הגיבורים הראשיים, גורדי לצ'אנס וכריס צ'יימברס, ושני גיבורי המשנה ורן וטדי דוֹשֶׁאֵמֶפּ. שכן, גורדי וכריס עוברים במהלך המסע, בין יציאתם מקאסל-רוק לבין חזרתם לעיירה כעבור יומיים, תהליך של התבגרות, שמתבטא מאוחר יותר, כפי שמספר לנו גורדי המבוגר, בכך ששניהם סללו את דרכם, העצמאית, לא זו שהותוותה והוסללה עבורם, אל מחוץ לקאסל-רוק. לעומתם ורן וטדי חזרו מן המסע ילדותיים כשהיו, מבלי שעברו שום תהליך של שינוי או התבגרות, וגם זה בא כמובן לידי ביטוי בהמשך חייהם, בעובדה שלהבדיל משני חבריהם שפרחו מקן גידולם המחניק, ורן וטדי נתקעו, נתקבעו, במקומם, בקאסל-רוק, בהתאם למסלול שהחברה קבעה להם.

תהליכי ההתבגרות שעוברים כריס וגורדי מתאפשרים ומתרחשים במסע הזה כי במהלכו, כשהם מתרחקים פיסית ונפשית משליטת והשפעת הבתים ההרסניים והאבות הסרסניים שלהם, הם הופכים להיות אבות חלופיים, טובים ונכונים, כל אחד לרעהו, וזה מספיק.

במהלך המסע הארבעה מתפצלים פה ושם לזוגות הללו, והם מדברים ביניהם. ואז כריס אומר לגורדי, "אתה יכול להיות סופר אמיתי ביום מן הימים". אבל גורדי אומר "אבל אני לא רוצה להיות סופר. זה מטופש. סתם בזבוז של זמן". כריס מתכעס עליו. "אלו המילים של אבא שלך! אני יודע מה אבא שלך מרגיש כלפיך. הוא לא שם עליך. היה אכפת לו רק מדני, ואל תגיד לי שלא". ואז הוא מוסיף ואומר "אתה בסך הכול ילד, גורדי". וגורדי עונה לו, בנימה לעגנית, למי מן הצופים שעדיין לא הבין, "באמת תודה רבה לך, אבא". ועל זה כריס עונה לו, "הלוואי שהייתי אבא שלך", ומוסיף "זה כאילו אלוהים נתן לך מתנה, כל הסיפורים האלו שאתה ממציא. ילדים יכולים ללכת לאיבוד, אלא אם יש מי שמכוון אותם. ואם ההורים שלך יותר מדי דפוקים בשביל זה, אז אולי כדאי שאני אעשה זאת".

במקביל גם ורן וטדי משוחחים ביניהם. אבל זו שיחה אחרת לגמרי, ילדותית, אינפנטילית, שאין בה ולא קצה קצהו של ניסיון להבין את החיים שלהם ובטח שלא לשנות את מסלולם. "אתה חושב שמייטי מאוס יכול לנצח את סופרמן?", שואל ורן ברצינות גמורה. "אתה לא מבין כלום", עונה לו טדי, גם הוא לגמרי ברצינות. "מייטי הוא דמות מצוירת. סופרמן הוא אמיתי. בחיים לא יכול להיות שדמות מצוירת תנצח דמות אמיתית". והרי גם הם עצמם, במובנים רבים, דמויות מצוירות בידי אחרים ולא דמויות אמיתיות, שיש להן חיים משלהם. ובהמשך המסע הופך גם גורדי להיות אב חלופי עבור כריס. אחרי שכריס אומר לו שבשנה הבאה הם יפרדו, כי "אתה תהיה בכיתה הכנה לקולג' ואני וטדי ונרן נהיה בכיתה מקצועית ונכין מאפרות ושובכים", גורדי אומר לכריס, "אולי תיכנס לכיתה הכנה לקולג' איתי". "כשהמשיח יגיע", עונה לו כריס. "למה לא?", תוהה גורדי, "אתה מספיק חכם". אבל כריס אומר "הם לא יתנו לי, בגלל מה שאנשים בעיר הזאת חושבים על המשפחה שלי, שאנשים חושבים עלי. שאני סתם עוד פרח מילדי צ'יימברס". "זה לא נכון", אומר

גורדי. "זה כן", מתריס כריס ופורץ בבכי, ואז אומר, מתייפח, "הלוואי שהייתי יכול ללכת למקום שבו איש לא מכיר אותי". גורדי מלטף את זרועו, מרגיע, מנחם, מעודד אותו. ואכן, שני הנערים, שהפכו אבות זה לזה, הצליחו. "יצאו מקאסל-רוק". וזו כמובן מטפורה.

הסיפור של גורדי על נקמת הילד השמן

בחניית הלילה, מסביב למדורה, כריס, שמכיר בכישרונו של חברו גורדי, פונה אליו ומבקש שיספר להם סיפור. החברים מצטרפים לבקשה. וגורדי אכן מספר להם, ולנו הצופים, סיפור, שמופיע לעינינו כסרט קצר בתוך הסרט. "הגיבור של הסיפור", מתחיל גורדי את סיפורו, "הוא בחור שמן שאף אחד לא אוהב וישמו דייווי הוגאן. ובכן, הילד הזה הוא בגילנו, אבל שמן, ממש שמן. הוא שוקל שמונים קילו, אבל זה לא אשמתו. זו בלוטת התריס". הפתיחה הזאת מהדהדת שיחה שהייתה קודם לכן בין כריס לגורדי. "אתה חושב שאני מוזר?" שאל גורדי, וכריס ענה לו, "כן, אבל מה? כולם מוזרים". ובטח שכך מרגישים כל אחד ואחת בגיל ההתבגרות, כשהגוף גדל לכל מיני כיוונים ומצמיח שיער ומתחיל להפריש נוזלים משונים. "כל הילדים, במקום לקרוא לו דייווי", ממשיך גורדי לספר להם, "קראו לו בטטה הוגאן (כך תרגמו בעותק שראיתי את כינוי הגנאי האנלי lard-ass, שלטעמי היה מוטב לתרגמו ל-שְמֶנְתַחַת) וכולם תמיד לעגו לו הרביצו לו בכל הזדמנות. אבל יום אחד צץ לו רעיון הנקמה הכי מבריק שהיה אי פעם לילד".

וכאן אנו עוברים לראות את סיפורו של גורדי כסרט.

הסיפור, הסרט, מתאר תחרות זלילת פאי, דבר שמקובל כנראה באמריקה הפריפריאלית, לעיני קהל נלהב, שבו נוטלים חלק מנהל בית-ספר, שדרן רדיו מקומי פופולרי, אלוף השנה שעברה, וגם דייווי הוגאן שְמֶנְתַחַת שלנו. עכשיו אנחנו רואים שלפני התחרות בטטה-שמנתחת שותה בקבוק שלם של שמן קיק, גועל טהור, וגם טורף ביצה חיה, ורק אז עולה לבמה. והתחרות מתחילה. "בפאי החמישי", מספר לנו גורדי, "בטטה דמיין לעצמו שהוא לא אוכל פאי, אלא בשר טחון וביצי חולדה ברוטב אוכמניות. לפתע החלה בטנו של שמנתחת להשמיע קול מוזר ומפחיד", ואנחנו רואים אותו מתפתל ושומעים את הקול, "כמו של משאית שנוסעת מולך במהירות של 150 קמ"ש", וכל המתחרים האחרים נסערים, מופתעים, מבוהלים, לא מבינים מאיפה בא הרעש, ושמנתחת קם ממקומו מתנווד ומקיא על זוכה השנה שעברה את כל תכולת בטנו, ואז כל המתחרים מקיאים זה על זה וגם על ראש-העיר, המנחה, ובתגובת שרשרת גם כל הקהל מקיאים אלו על אלו. "ובטטה ישב בצד ונהנה לראות את יצירתו", מסיים גורדי את סיפורו, "תוהו ובוהו של קיא".

הילדים במדורה צוהלים ומוחאים כפיים, וכריס אומר "זה היה השיא, שיא השיאים". הסיפור המרהיב מוכיח אכן את גודל כשרונו של גורדי כמספר, כסופר לעתיד, וגם מבטא היטב את תחושות המתבגרים, לפחות של גורדי וכריס, נוכח עולם המבוגרים העוין שניצב מולם. אלא שלא כך חשים ומבינים את הסיפור ורן וטדי. כי טדי שואל עכשיו "ואז מה קרה?". גורדי לא מבין את השאלה. "מה קרה אחר-כך?", ממשיך טדי ושואל. "מה זאת אומרת מה קרה אחר-כך?", תוהו גורדי, "זה הסוף". וטדי מתרעם, "איך זה יכול להיות שזה הסוף, איזה מין סוף זה? מה קרה עם שמנתחת?". "אני לא יודע", משיב גורדי, "אולי הוא הלך הביתה וחגג את ניצחונו עם כמה צ'יזבורגרים". אבל טדי בשלו, "אלוהים, איזה סוף דפוק. למה שלא תעשה ששמנתחת הולך הביתה ויורה באבא שלו. ואז הוא בורח ומצטרף לטקסס ריינג'רס". וגם ורן מצטרף לתפיסה המוגבלת ולביקורת הילדותית. "הקיא

היה טוב. הסוף היה טוב", הוא אומר, "אבל דבר אחד לא הבנתי, בטטה היה צריך לשלם כדי להשתתף בתחרות?". ורק כשגורדי אומר שלא, ורן מתרצה, "נהדר, סיפור נהדר". וכך, בתגובות הללו נוסף עוד נדבך לסיבות שגללן השניים הללו "לא ייצאו מקאסל-רוק".

המסע

המסע מתחיל במפגש של כריס וגורדי. כריס הביא עמו הפתעה, אקדח וכדורים שהוא גנב מאביו. הוא נותן לגורדי לאחוז באקדח, שלטענתו אינו טעון. אבל כשגורדי לוחץ על ההדק האקדח יורה, והם נבהלים ובורחים. מזה אנחנו למדים שהם עדיין ילדים שעוד לא יודעים לתפעל אקדח כמו שצריך. או אם תרצו, ברמה המטפורית, עדיין לא הגיעו למיניות פאלית בשלה. הם הולכים ברחוב בעיר, ולפתע יוצאים מולם מנהיג כנופיית האחים הבוגרים אייס ואחיו הגדול של כריס, אייבול. אייס חוטף מראשו של גורדי את כובע המצחיה של הניקס, שנתן לו דני אחיו המנוח במתנה, ולמרות מחאותיו של גורדי ממאן להחזירו ומחרים אותו לעצמו. כריס מתקומם, מתייצב להגן על חברו ואומר לאייס, "אתה ממש חלאה, אתה יודע את זה?" בתגובה דורש ממנו אייס להתנצל, ומשכריס לא עושה זאת, הוא משכיב אותו ארצה ומאיים לכבות סיגריה בוערת בפניו. ואז כריס, באין ברירה, מתנצל, והבחורים משחררים אותם, כשאיבול עוד אומר להם בלעג "להתראות, בנות".

כן, הם עוד לא בוגרים עדיין. גם נשדד מהם כובע הבוגרים וגם הובסו בעימות והושפלו. הם גם לא השתמשו באקדח שיש להם כדי להגן על עצמם, הם עוד לא יודעים איך לעשות זאת. אבל כידוע לנו, "אקדח שהופיע במערכה הראשונה יירה במערכה השלישית".

עכשיו ארבעת החברים עומדים מול פסי הרכבת והמסע שלהם מתחיל. הליכה על הפסים, מטפורית, היא הליכה בדרך שכבר הותוותה ונסללה עבורם. לא סתם אנחנו משתמשים בביטוי "ירד מהפסים" לגבי מי שלא מתנהג "כפי שצריך", כלומר כפי שמצפים ממנו. ואומנם ברבים מסרטי ההתבגרות מסע ההתבגרות מתחיל בדרך שהוכנה ונסללה עבור המתבגרים על ידי ההורים, הסביבה, החברה, אבל במהלך המסע המתבגרים נוטשים את הדרך שהותוותה עבורם ומוצאים את דרכם שלהם, אל עצמאותם. מציאת הדרך האישית, בצד הגילוי והנגיעה במיניות ובמוות, שני הסודות הגדולים של המבוגרים, הם שלושת המרכיבים העיקריים שסרטי התבגרות עוסקים בהם. כאן, במקרה שלנו, באופן די נדיר, אין בכלל עיסוק במיניות, אלא רק בנגיעה במוות ובמציאת הדרך העצמית, העצמאית.

כבר בתחילת המסע הם מגלים שאיש מהם לא הביא עימו אוכל. מה ששוב מראה לנו שהם עדיין ילדים, שעוד לא יודעים לתכנן ולארגן גם מסע קטן בן יומיים. למזלם, מאחר שטרם הרחיקו מן העיירה, הם מצליחים במעט המעות שיש להם לקנות לעצמם קצת מזון לדרך.

בתוך כדי המסע של גורדי וחבריו, הסרט עובר מדי פעם להראות לנו במקביל גם את מעשי כנופיית האחים הבוגרים, כדי ליצור להם, לקראת ההתנגשות הבלתי נמנעת בסוף הסרט, בעיקר למנהיגם אייס, דימוי של בריונים קשוחים מפחידים חסרי כל מעצורים.

הנערים ממשיכים בדרכם על הפסים, אבל אז הם מגיעים לגשר ארוך וצר כמה עשרות מטרים מעל לנהר. אם הם הולכים עליו ומגיעה רכבת, אין להם לאן לברוח. מצד שני, אם הם מחליטים שלא ללכת עליו ולעשות איגוף, מדובר בעשרים קילומטר, שזה כמעט יום שלם של הליכה. אלא שכאן טדי נוטל את ההובלה, ואומר שלא אכפת לו, ומתחיל ללכת על הגשר. וכולם אחריו. טדי הולך ראשון, אחריו כריס, שלישי ורן, שמרוב פחד זוחל, הולך על ארבע, ואחרון, המאסף, גורדי. באמצע הגשר גורדי מביט לאחור, מודאג, לא רואים כלום, אולי בגלל שיש שם עיקול. הוא מתכופף ונוגע בידו בפסי הרכבת לחוש אם הם רועדים, וכנראה שכן, כי הוא שב ומביט לאחור, ואכן מעבר לעיקול מופיעה רכבת. גורדי צועק, צורח, "רכבת!". כולם מביטים לאחור בבעתה. הרכבת, שנהגה כנראה רואה אותם, צופרת בקולי קולות. כריס וטדי פותחים בריצה. ורן ממשיך לזחול על ארבע, אבל יותר מהר, גורדי מאחוריו צועק לו לקום. ורן קם ורץ, אבל נופל על הפסים. גורדי מנסה להרים אותו. צועק לו לקום, לרוץ, כי אחרת הם ימותו. הרכבת מתקרבת, צופרת. ורן נאחז בייאושו בפסים. גורדי בכל כוחותיו עוקר את ורן מהפסים וצועק עליו לרוץ. הם רצים. אבל הרכבת מתקרבת במהירות עצומה ובצפירות אדירות. שני החברים האחרים, טדי וכריס, שכבר עברו את הגשר וירדו מהפסים, צועקים על ורן וכריס לרוץ יותר מהר. אבל בסוף, ממש לפני שהרכבת כבר דורסת אותם, גורדי דוחף את ורן מהפסים והם נופלים הצידה כמה מטרים למטה, אבל על האדמה, לא לנהר, והרכבת חולפת מבלי לפגוע בהם. החברים האחרים ממהרים לראות מה קרה להם, אבל לא קרה להם כלום, קצת נחבלו. לא נורא. הכול בסדר. גם ההליכה בדרך צרה שאין ממנה מוצא במקרה של תקלה, מה גם שבמקרה הזה התקלה, בדמות הופעתה על הפסים של רכבת דורסנית, אינה מקרית אלא צפויה, היא כמובן מטפורה לדרכים שאנחנו - ושהם עכשיו כילדים חווים ולומדים - בוחרים ללכת בחיים עצמם, כבוגרים.

בתוך כך, בחבורת האחים הגדולים, אח של ורן וחברו, שהם שגילו את גופת הנער, אבל נמנעו עד כה מלספר זאת לאחרים, בגלל פחדם מהמטרה, נשברים ומספרים על כך לאייס. זה מארגן מיד את החבורה, שבעה במספר, לצאת בשתי מכוניות אל הגופה ולזכות בתהילה, בדיוק מה שחבורת הנערים מקווה לה גם היא, של אלו שמצאו את הגופה. כך מתהווה לה עכשיו תחרות סמויה, כי שתי הקבוצות אינן יודעות על קיומה של האחרת, מי מהן תהיה זו שתגיע ראשונה לגופה הנכספת. התחרות הסמויה הזו, שהמשתתפים בה אינם יודעים עליה, היא שיוצרת עכשיו אצל הצופים את המתח הנדרש, בדיוק כפי שהסביר זאת אלפרד היצ'קוק, לקראת סופו של הסרט. בדוגמה שנתן היצ'קוק לדרך שבה יוצרים מתח יושבים שני אנשים במסעדה ואוכלים, אך בעוד הצופים יודעים שתחת שולחנם מונחת פצצת זמן האמורה להתפוצץ בתוך כמה דקות, הם עצמם אינם יודעים זאת. כך יוצרים מתח. וזה בדיוק מה שיוצרי הסרט עושים כאן. הם יוצרים תחרות שרק הצופים יודעים עליה, אך לא משתתפיה.

לחבורת הנערים שלנו מחכה עוד מכשול בדרך אל הגופה. הם מנסים לקצר את הדרך במעבר בתוך ביצות שהם חושבים שהן רדודות, אבל מתברר שהם עמוקות ובלתי ניתנות

לחציה. ולא רק זה, אלא שבעת הטבילה בביצות הם מתכסים כולם בעלוקות, שאחת מהן אף דבקה במבושיו של גורדי, שמנתק אותה משם, שותתת דם, והוא מתעלף. כמובן שזו פגיעה ברורה במיניות, בגבריות. אך למרות זאת גורדי מתעקש להמשיך, וברור למה, ולהגיע אל הגופה.

לבסוף הם מגיעים ליעדם ומוצאים די מהר את הגופה. הם המומים לנוכח המראה. מישהו מציע לבנות אלונקה ולשאת אותו בחזרה לעיירה. אבל אז גורדי מתיישב את מול המת ומתחיל לדבר אל הילד המת, ובעצם, אל אחיו המת, ושואל אותו, "למה היית צריך למות?". כריס משלח את ורן וטדי לחפש ענפים לאלונקה, ונשאר עם גורדי ואבלו. הוא מתיישב ליד גורדי. "למה הוא היה צריך למות, כריס?", גורדי שואל ועונה לעצמו, "זה היה צריך להיות אני". "אל תדבר כך", אומר לו כריס. "אני לא טוב", ממשיך גורדי, "אבא שלי אמר. אני לא טוב". "הוא לא מכיר אותך", משיב לו כריס. גורדי פורץ בבכי. כריס עוטף, מחבק, את כתפו, וגם אומר לו, "אתה תהיה סופר נהדר יום אחד".

אבל פתאום מופיעים מולם אייס ואייבול. כריס וגורדי קופצים ממקומם. אייבול צ'יימברס מתקרב לעברם ואומר לכריס, "בן זונה, אחי הקטן". גם ורן וטדי מגיעים. "לא תכננתם לקחת מאיתנו את הגופה, נכון, ילדים?", אומר אייס. הבחורים הגדולים מתקרבים אליהם. "לכו מכאן", אומר להם כריס, "אנחנו מצאנו אותו. מגיע לנו". אייבול מחקה את אחיו בליגלוג. ואז מגיעים שאר הבחורים, עוד חמישה. הם שבעה בחורים גדולים נגד ארבעה ילדים. ורן בורח. אייס אומר להם, "יש לכם שתי אפשרויות, או שאתם עוזבים בשקט ואנחנו לוקחים את הגופה, או שאתם נשארים, מקבלים מכות רצח, ואנחנו לוקחים את הגופה". הוא פונה ישירות לכריס, "אוקי, צ'יימברס, הומו קטן. מה אתה אומר, ילד?". וכריס עונה לו "למה שלא תלך הביתה לדפוק את אמא שלך?". אייס שולף סכין קפיצית ואומר לכריס, "אתה מת". גם טדי בורח. אייס עם הסכין מתקרב לכריס. "תצטרך להרוג אותי", אומר כריס. "אין בעיה", אומר אייס ומצמיד את הסכין לצווארו של כריס. אבל אז נשמעת פתאום ירייה ואייס נרתע לאחור. זהו גורדי האוחז באקדחו של כריס שירה בו באוויר. עכשיו הוא מכוון את האקדח אל אייס, הנסוג לאחור, ואומר לו, "אנחנו לוקחים אותו". אייס מקניט אותו, אומר שאין לו אומץ, ומתקרב לגורדי. אבל גורדי לא נרתע, "אני אהרוג אותך. אני נשבע לך". "מה אתה מתכוון לעשות?", מתגרה בו אייס, "לירות בכולנו?". "לא", עונה לו גורדי, "רק בך". אייס נכנע, עוד מאיים, "אנחנו עוד נראה לכם מה זה", אבל מסמן לכל אנשיו ללכת משם, וגם הוא מסתובב והולך אחריהם.

הנערים ניצחו את האחים הגדולים, הבריונים, הניסו והביסו אותם. הפעם – בסוף המסע, שלא כמו בתחילתו - הם, למעשה רק גורדי וכריס, ללא ורן וטדי, השתמשו בנשק שלהם, באקדה, כמו שצריך, וניצחו את האחים הבריונים, שעד עכשיו תמיד ניצחו והביסו אותם.

הסוף

ואז נשמע קולו של גורדי המספר. "גופתו של ריי בראוור נמצאה, אבל אף אחת מהחבורות לא קיבלה את התהילה. החלטנו ששיחה אנונימית היא הפתרון הכי טוב", ואז הוא מוסיף, "צעדנו הביתה... בקושי דיברנו ... צעדנו כל הלילה, והגענו חזרה לקאסל-רוק קצת אחרי חמש בבוקר של יום ראשון, יום לפני הלייבור-דיי. נעדרנו רק יומיים, אך איכשהו העיירה נראתה שונה, קטנה יותר". כי ככה זה. כשמתבגרים וחוזרים למחוזות הילדות, תמיד הם נראים לנו קטנים משנחרתו בזיכרוננו, ומה שקראנו לו "יער" הם בסך הכול שלושה עצים. הם כבר בחזרה בעיירה, והגיעה שעת הפרידות. ראשון נפרד והולך לביתו ורן. אחריו גם טדי. נשארים כריס וגורדי. הם הולכים יחדיו, גבם למצלמה, ונשמע קול המספר. "ככל שחלף הזמן ראינו פחות ופחות את טדי ורן, עד שהם הפכו לסתם עוד שני פרצופים במסדרון... שמעתי שורן התחתן ישר אחרי התיכון ויש לו ארבעה ילדים, ועכשיו הוא עובד כמלגזן במנסרת העצים. טדי ניסה להיכנס לצבא, אבל העיניים שלו והאוזן לא איפשרו לו. לאחרונה שמעתי שהוא ישב קצת בכלא, ועכשיו הוא עושה עבודות שונות ליד קאסל-רוק".

שני החברים, כריס וגורדי, עומדים ומביטים בעיירה הפרושה מולם. כריס חוזר ואומר, "לעולם לא אצליח לצאת מהעיירה הזאת, גורדי". אבל גורדי אומר לו "אתה יכול לעשות כל מה שאתה רוצה". הם נפרדים. כריס הולך ובעוד גורדי מביט בו מאחור, גורדי המספר מספר לנו ש"כריס כן יצא מהעיירה. הוא היה איתי בכיתת הכנה לקולג', ועל אף הקשיים, הוא התגבר גם על זה כמו שהוא יודע. הוא המשיך לקולג' ולבסוף נהיה עורך דין. בשבוע שעבר הוא נכנס למסעדה. ממש לפניו היו שני אנשים שהתווכחו ביניהם. אחד מהם שלף סכין. כריס, שתמיד שאף שלום, ניסה להרגיע את הרוחות. הוא נדקר בצווארו. הוא מת כמעט במקום". עכשיו דמותו של כריס הנער שמתרחק מגורדי הנער מתפוגגת ונעלמת.

הסרט מסתיים, כפי שהתחיל, בהווה. אנחנו רואים צג של מחשב, מיושן, שעדיין כתבו בו באותיות ירוקות על צג שחור, ואנחנו קוראים את שכתוב בו – "הוא נדקר בצווארו. הוא מת כמעט במקום". ואז על המסך ממשיך להיכתב, "ולמרות שלא ראיתי אותו יותר מעשר שנים, אני יודע שתמיד אתגעגע אליו". עכשיו אנחנו רואים שמי שכותב את הדברים, מי שסיפר לנו את הסיפור, הוא גורדי המבוגר, זה שראינו בתחילת הסרט מביט בכותרת העיתון שבישרה על הירצחו של כריס, ושליווה אותנו בקולו, בווייס-אובר, לאורך כל הסרט. לחדר העבודה נכנס ילד ושואל אותו, "אבא, אנחנו יכולים ללכת עכשיו?". "אנחנו מוכנים?", שואל האב-הסופר מבלי להסיר עיניו מהמחשב. והילד, שליידו רואים עכשיו ילד נוסף, עונה "אנחנו מוכנים כבר שעה". "אני כבר מגיע", אומר להם האב. "אבא שלי מוזר", מסביר הבן לחברו, "הוא תמיד מתנהג ככה כשהוא כותב". ואז המספר-הסופר כותב במחשב את המשפט האחרון של הסיפור. "לא היו לי חברים בהמשך כמו אלה שהיו לי כשהייתי בן 12. אלוהים (בסרט נכתב ג'יזוס, אבל בתרגום לעברית ישו הפך לאלוהים), למישהו יש?". הסופר-המספר קם ונעמד מול המחשב, מכבה אותו והולך החוצה לשחק עם הילדים. עולים כותרות הסרט, על רקע השיר Stand by me, עמוד לצידי, תמוך בי, זה שנתן לסרט את שמו. סוף.

